Divadelní LUHAČOVICE
23. - 27. srpna 2011
13. ročník přehlídky komorní divadelní tvorby

Festivalový večerník

Středa 24. srpna 2011 ročník 7 / číslo 2 / strana 1

Touha po věčném mládí byla, je a bude

Rozhovor s herci Klicperova divadla

Hra Věc Makropulos se zabývá otázkou nesmrtelnosti. Jaký je však váš názor na eutanázii?

Kamila Sedlárová: Protože jsem věřící člověk, nemyslím, že někdo má právo vzít vám život, a myslím si také, že ani člověk sám nemá právo spáchat sebevraždu. Nepřijde mi to zcela v pořádku, protože naše tělo je fyzická schránka a my pokračujeme dál. A ty duše, které jsou vytrženy ze světa a „hozeny" jakoby samy někam jinam, to mají určitě těžké.

Filip Richtermoc: Já jsem pro eutanázii. Když to člověk chce nebo i potřebuje, tak je asi rozumné mu ji umožnit a pomoct mu tím.

Jiří Zapletal: Já eutanázii určitě podporuji. Lehce se to řekne, ale každý člověk má právo na důstojný odchod ze života a asi si nikdo nedokáže představit, jaké je skutečné utrpení.

A pokud by tento „proces" byl právně ošetřen tak, aby se to nedalo zneužít, myslím si, že je to naděje na rozumné řešení pro některé trpící.

Pokračování na str. 3

Na fotce Kamila Sedlárová

Chtěli byste být nesmrtelní a proč?

Kdo zavítal včera ve večerních hodinách do Lázeňského divadla na představení Věc Makropulos, zajisté po skončení inscenace přemýšlel nad otázkou, již je nucena řešit k dlouhověkosti odsouzená Elina Makropulos. Věčný život jí přináší jen utrpení, ale možnost zemřít ji děsí. Zajímalo nás, jak by toto dilema vyřešili návštěvníci Luhačovic, proto jsme se jich zeptali, zda by chtěli být nesmrtelní.

„Ano, pokud bych od 35 vypadal celou dobu na 35." (sociolog z internetu)

„Chtěl bych, aby mé jméno žilo věčně, jak je tomu u velkých umělců a postav z historie, ale fyzicky nesmrtelný bych určitě být nechtěl." (umělec)

„Chtěl bych žít jako nesmrtelný, nikoliv být nesmrtelný. A k tomu se hrdě hlásím svým jménem, neboť si nejsem jistý, co jsem tím myslel." (spisovatel)

„Nikdy! Čekám na smrt jako na spásu." (student)

„Kdo by ne, ale jen do určité chvíle - člověk se jednou přece jen začne nudit." (anonym z ulice)

„Nesmrtelný bych být nechtěl, ale v nesmrtelnost věřím jako křesťan." (učitel)

„Já už jsem částečně nesmrtelný díky magnetům nesmrtelnosti." (čerstvý maturant)

„Kdybych měl možnost ukončit život, až budu chtít, tak bych chtěl být nesmrtelný." (pohledný mladík)

„Nikdy jsem nikdy nic nedokázala, tak proč bych chtěla být nesmrtelná." (matka tazatelky)

„Ne. Zaprvé, protože mě všechno bolí, a zadruhé, protože se neustále všechno opakuje." (otec tazatelky

„Ne, viděl bych umírat všechny, na kterých mi záleží, sice bych zde zůstal, ale naprosto sám." (anonym z ulice)

„V naší mysli pojem nesmrtelnost nabývá kontur zcela souvisejících s našimi představami o nesmrtelnosti. Nesmrtelnost je pocit jedné šílené filozofické mysli;-)" (filozof z internetu)

Lucie Vaculová, Kateřina Syptáková a Kristýna Gregorová, studentky SOŠ Luhačovice

...anketa

...dnes uvidíte Novecento v podání... Divadla Viola

Hra **Novecento** vypráví příběh jednoho výjimečného lidského osudu. Setkáváme se v ní s mimořádným člověkem, tajemným geniálním jazzovým klavíristou. Inscenace je duetem herce Davida Prachaře a klavíristy Emila Viklického.

foto:divadloviola.cz

Název hry je současně jménem hlavního hrdiny, muže, kterého, jako odložené dítě, naleznou námořníci v podpalubí lodi Virginian. Z malého chlapce vyroste geniální pianista. Uchvacuje pasažéry svou hudbou, při níž prý tančil i Bůh, když ho nikdo neviděl. Vedle tajemství své hudby má Novecento ještě jedno tajemství, které nikomu neodkryje, nikdy nevystoupí z lodi, na níž se narodil.
Představení přijali příznivě diváci i kritika a David Prachař získal za svůj herecký výkon cenu Thálie.

Lenka Meluzínová, studentka SOŠ Luhačovice

foto:divadloviola.cz

Divadlo Viola, Praha

Divadlo Viola působí na pražské Hlavní třídě již od 22. července 1963, kdy mělo také první představení s názvem Komu patří jazz pojmenované podle stejnojmenné básně Ivana Diviše, která byla jeho součástí. U kolébky známé poetické vinárny stál propagátor beatnické poezie a jazzu Jiří Ostermann. Po dvou úspěšných letech letech Jiří Ostermann z Violy odchází a v roce 1968 emigruje do Kanady, kde krátce po listopadové revoluci umírá.
Postupně se ve Viole začali zabydlovat přední čeští umělci, např. Z. Štěpánek, E. Kohout, K. Höger, B. Záhorský, R. Hrušínský, R. Lukavský, D. Medřická a jiní.
Počátkem osmdesátých let začala Viola uvádět hraná představení pro děti. Od října do května pravidelně každou sobotu odpoledne přicházejí rodiče s menšími i většími dětmi na klasické i moderní pohádky nebo příběhy určené dětem.
Divadlo Viola si po celou dobu své existence udržuje vysokou uměleckou úroveň. Účinkují zde přední divadelní i hudební umělci, stále je vyhledávaným místem pro náročné a poučené publikum, o čemž svědčí vysoká návštěvnost, která v průměru neklesá pod 90 %.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

Alessandro Baricco - autor představení

Baricco v současnosti považovaný za jednoho z nejčtenějších a nejpřekládanějších italských autorů je romanopisec, dramatik, kritik, novinář a esejista. Studoval filozofii a klavír a obě tyto záliby se promítají do jeho tvorby.
Napsal například román Castelli di rabbia (Zámky hněvu), za který byl vyznamenaný dvěma literárními cenami (Premio Selezione Campiello a Prix Médicis Étranger), v roce 1994 vydal divadelní monolog Novecento (Dvacáté století), který posloužil jako podklad k filmu La leggenda del pianista sull'oceano (Legenda o „1900“).

Alessandro Baricco jako významný představitel italské kulturní scény často vystupuje v médiích a vyjadřuje se k aktuálním společenským otázkám. Zatímco kritikou je občas zatracován za mrhání talentem a zneužívání vyprávěcích technik pro oslnění publika, v široké čtenářské obci se těší mimořádné přízni čtenářů a to nejen italských.

Kristýna Gregorová, studentka SOŠ Luhačovice

foto:baricco.com

Touha po věčném mládí...

pokračování ze str. 1

Nemyslíte si, že hře neubírá její věk na aktuálnosti?

Kamila Sedlárová: Vůbec ne. Karel Čapek je velmi aktuální i v naší době. To, co se děje ve světě, v Evropě, politice a vůbec…když si vezmeme, co všechno lidé chtějí a co všechno jsou schopni udělat. Samozřejmě, všichni si chceme prodlužovat věk a nedomýšlíme možné následky.

Filip Richtermoc: Ne, myslím že ne. Spíše je ta existencionální otázka aktuální v každé době.

Jiří Zapletal: Nemyslím si to. Jsou hry i staršího data, samozřejmě Molière, Shakespeare… To jsou věci, které jsou nadčasové a budou se vždycky řešit, a Karel Čapek si s tím uměl velmi dobře poradit.

***J*ak byste se rozhodl/a na místě Kristýny, která spálí onen zázračný recept prodlužující život na 300 let?**

Kamila Sedlárová: Udělala bych totéž, protože já ten list dala právě jí, aby to vyřešila za mě, když to řeknu za Elinu Makropulos. Takže to vlastně bylo naše společné rozhodnutí.

Filip Richtermoc: Moje postava s ní v závěru souhlasí, takže bych se receptu taky vzdal..

Jiří Zapletal: Udělal bych to stejně obzvlášť potom, čím si prošly postavy v téhle hře. Jakmile nad tímto rozhodnutím chvíli zapřemýšlíme, tak pochopíme, že je to jediná šance, jak se nezbláznit a nezešílet. Proč žít 300 let sám, opuštěn všemi, když se všechno kolem nás tak mění. I za 80 let lidé vidí, že se svět kolem nás neustále mění. A jestli to všechno máme prožívat třikrát, čtyřikrát, pětkrát… tedy velmi dlouho, tak je to cesta do pekel.

Dokázal/a byste charakterizovat svoji postavu?

Kamila Sedlárová: Elina Makropulos se v šestnácti letech stala „pokusným králíkem“. Bylo na ní spácháno něco, co sama nechtěla, proto se odvíjel i celý její život směrem, který si nezvolila. Je to velmi těžký osud. Elina je sice živý člověk, ale zároveň velmi nešťastný.

Filip Richtermoc: Albert Gregor je takový „floutek“, který během toho všeho nějakým způsobem prozře a pochopí, že život není jenom o majetku a hromadění statků, ale že je potřeba v něm hledat i něco víc.

Jiří Zapletal: Baron Prus by se dal popsat dnešním žargonem jako velmi příkrý, nekompromisní i tvrdý a až cynický obchodník. I když se mu za jistých okolností „otevřou oči“, bohužel, jak to často bývá i v životě, už je pozdě.

Lucie Vaculová a Lucie Vlková,

Vysoká úroveň hned od začátku

Karla Čapka neobdivuji jen jako spisovatele, překladatele či fotografa, ale zejména ho obdivuji jako člověka. Vážím si jeho vlastenectví obzvláště v době, kdy se schylovalo ke II. světové válce, rovněž jeho divadelní hry v sobě skrývají hluboký smysl a poučení. Velmi jsem se proto těšila na divadelní představení Klicperova divadla z Hradce Králové **Věc Makropulos**.

Emilia Marthy žije více než tři sta let, není proto divu, že je svým životem nesmírně unavena. Zažila snad všechno, co se zažít dalo. Poznala všechny lidské vlastnosti a nic pro ni není nové, vše se pouze opakuje. Smrti se však nesmírně bojí.

První dějství nás rychle dokázalo vtáhnout do děje téměř detektivním příběhem a vystupováním záhadné, krásné, bezcitné, vášnivé a arogantní Emilie Marthy. Navíc ví všechno o událostech, jež se staly před více než sto lety. Divák se pomalu dozvídá o důležitých dokumentech, po nichž Emilie vyloženě touží. Třeba se mezi dokumenty ukrývá recept na elixír mládí.

Druhé dějství bylo laděno do pochmurné atmosféry. Tady si už Emilie nehraje na mladou, záhadnou ženu. Najednou diváci vidí, jaká doopravdy je. Stará, znechucená životem, ale i nesmírně trpící.

Celé představení jsme pozorovali mystickou ženu, kterou každý mohl vidět jinýma očima. Někteří ji mohli vidět jako ztracené mládí Emilie. Já se spíše přikláním k názoru, že tahle sexistická postava představovala Smrt. Svojí přítomností Emilii stále připomínala, že na ni čeká nebo možná, že se jí nakonec nevyhne. Smrt přece nikdy nechce být oloupena o své oběti. Zábavně působila dvojice, muž s vysavačem a prostá žena, kteří uklízeli. Velice se mi líbila debata v závěru hry, proč by lidé měli či neměli žít tři sta let.

Včerejší představení mě naprosto dostalo. Skvělé herecké výkony, skvělá Kamila Sedlárová v roli Emilie Marthy. Nesmím zapomenout na vtipně rozpustilé zahájení celého festivalu. Klicperovo divadlo nasadilo laťku velice vysoko, věřím však, že tento týden uvidíme další vynikající představení, tak pojďte do toho s námi!

Kateřina Syptáková, studentka SOŠ Luhačovice

foto:Jan Dostál

recenze

Pořadatelé:
Občanské sdružení Divadelní Luhačovice
Spolupořadatel:
Střední odborná škola Luhačovice

Podporují nás:

FSG PARTNERS

SPA·LÁZNĚ·BAD LUHAČOVICE

Město Luhačovice

Zlínský kraj

ZÁLESÍ

Barum

VINCENTKA

BELPO PRODUKT

MALOUN s.r.o. PLASTOVÉ MATERIÁLY RECYKLACE PLASTŮ

pozimos AKCIOVÁ SPOLEČNOST ZLÍN

CENTROPROJEKT

SMO OTROKOVICE

HOTEL AUGUSTINIÁNSKÝ DŮM EST. 1904

Mediální partneři:

ČESKÝ ROZHLAS BRNO vysílání ze Zlína

Luhacovice.cz

zlin.cz informační server

AVONET

Program:

VĚC MAKROPULOS / KAREL ČAPEK

Úterý 23. srpna 2011 / 19:30 / Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: KLICPEROVO DIVADLO, HRADEC KRÁLOVÉ
Režie: Věra Herajtová
Hrají: Kamila Sedlárová, Jiří Zapletal, Vojtěch Dvořák, Filip Richtermoc, Vlastimil Čaněk, František Staněk, Dušan Hřebíček, Kristýna Kociánová, Eva Kratochvílová, Marie Kleplová a Josef Čepelka.
Elina Makropulos se kdysi stala pokusným králíkem, neboť lidé odjakživa toužili po věčném mládí a lámali si hlavu, jakým způsobem oddálit okamžik, kdy budou postavení tváří v tvář Smrti. Kdyby tak bylo možné se Smrtí vyjednávat a dohodnout se! Anebo ji přelstít docela a prostě žít, žít a žít!
Vstupné 230,-

NOVECENTO (MAGICKÉ PIÁNO) / ALESSANDRO BARICCO

Středa 24. srpna 2011 / 19:30 / Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: DIVADLO VIOLA, PRAHA
Režie: Lucie Bělohradská
Hrají: David Prachař a Emil Viklický

Strhující příběh geniálního klavíristy. Novecento je jméno odloženého novorozeněte, jež námořníci objevili v podpalubí. V průběhu let se chlapec naučil hrát na piáno tak, „že i Bůh tančil, pokud se nikdo nedíval...“
Vstupné 250,-

MIZANTROP / BURANTEATR PODLE MOLIÉRA

Čtvrtek 25. srpna 2011 / 19:30 / Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: BURANTEATR, BRNO
Režie: Zetel
Hrají: Michal Isteník, Kamila Zetelová, Jaroslav Matějka, Dano Junas, Kateřina Dostalová, Petra Kocmanová, Martin Tlapák, Pavel Novák / Václav Hanzl
Svět je plný lží, ale já jsem schopen lásky. Váží si toho někdo?
Vstupné 230,-

BŮH MASAKRU / YASMINA REZA

Pátek 26. srpna 2011 / 19:30 / Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: SLOVÁCKÉ DIVADLO, UHERSKÉ HRADIŠTĚ
Režie: Igor Stránský
Hrají: Irena Vacková, Josef Kubáník, Monika Horká /hlavní cena festivalu České divadlo/, Kamil Pulec

„Děláme to pro děti“. Konverzační komedie, aneb co se stane, když se dva manželské páry „v dobré vůli“ sejdou!
Vstupné 250,-

TRŮN PRO KRÁLOVNY / JAN ŠOTKOVSKÝ, MATEJ PLÍHAL

Sobota 27. srpna 2011 / 19:30 / Lázeňské divadlo Luhačovice
Divadlo: DIVADELNÍ STUDIO MARTA, JAMU, BRNO
Režie: Sylva Talpová
Hrají: Jitka Cafourková, Silvia Soldanová, Veronika Gidová, Eva Marešová, Petra Vraspírová, Jozef Hruškoci, Martin Dubeňák, Aleš Kohout, Tomáš Majláth, Kristián Pekar /letošní absolventi ateliéru muzikálového herectví, Divadelní fakulta JAMU/

Původní muzikál o královnách Alžbětě a Marii. Muzikál o svobodě, která nezná okovy smrti, o moci, která je naprosto bezmocná a o lásce, která prostě neměla štěstí.
Vstupné 250,-

www.divadelniluhacovice.cz

DOPROVODNÝ PROGRAM:

Čtvrtek 25. srpna 2011 / 15:00 / Společenský dům Lázní Luhačovice
MUDr. JAN CIMICKÝ - JAK JSEM JE ZNAL ...
Beseda a vyprávění MUDr. Jana Cimického o zajímavých a slavných hercích, které měl to štěstí osobně poznat a jejichž šarm a kouzlo osobnosti zůstalo ve vzpomínce... **Vstup volný**

Pátek 26. srpna 2011 / 15:00 / Společenský dům Lázní Luhačovice
BOŽIDARA TURZONOVOVÁ, MILOSLAV MEJZLÍK - POVÍDÁNÍ
Beseda s kmotrou a prezidentem přehlídky s autogramiádou, na které se můžete zeptat na cokoliv chcete ... **Vstup volný**

Předprodej:
CA LUHANKA: denně 9.00 - 12.00 / 13.00 - 20.00 /Tel.: 577 681 103
Luhainfo: po - pá 8.00 - 18.00 so - ne 9.00 - 17.00 /
Tel.: 577 132 341, 577 133 980
Lázeňské divadlo: V den konání představení od 18.00 hodin.

Rezervace: e-mail: kultura@lazneluhacovice.cz / Tel.: 577 682 220

Akce je pořádána pod záštitou hejtmana Zlínského kraje Stanislava Mišáka
Akce je spolufinancována z prostředků Zlínského kraje

FESTIVALOVÝ VEČERNÍK / Vydává SOŠ Luhačovice - spolupořadatel 13. ročníku přehlídky komorní divadelní tvorby DIVADELNÍ LUHAČOVICE
Výtisk zdarma. Redakce večerníku: Jindřiška Jochová, Lucie Vlková, Veronika Jaroščáková, Michael Šopík, Karla Vlachová, Lenka Meluzínová, Kristýna Gregorová, Kateřina Syptáková, Lucie Vaculová - studenti; Mgr. Jitka Dostálová, Mgr. Hana Vohnická - pedagogové SOŠ Luhačovice. Produkce festivalu - Jan Černobila, Jana Vrlová, Lucie Chromková, Christine Czechová, Michaela Krčková, Anna Mimochodková - studenti SOŠ Luhačovice; Mgr. Zbyněk Lekeš, Mgr. Lubor Černobila - pedagogové SOŠ Luhačovice.
Kontakt: SOŠ Luhačovice, Masarykova 101, Luhačovice 763 26, e-mail: produkce@divadelniluhacovice.cz